

Dálnice

Robert Šmíd

Je sobotní podvečer. Mokrý dálnice je téměř pustá. Za hodinu budu doma. Sám v tom velkém domu. U opuštěného stolu, na který si prostírám vzpomínky. S židlemi, co připomínají pomníky. V ložnici - kde v pustině hasím žízeň slzami. Přední sklo začíná sdílet mou náladu. Pouštím stěrače.

Dívám se do zpětného zrcátka. Pes zvedl hlavu. Takový to byl uzlíček, když ho manželka před třemi lety přinesla. Teď se nevejde na zadní sedadlo.

Motor běží tiše. Jako před dvanácti lety, kdy jsem ho slyšel poprvé. Kdy ho slyšela poprvé i Daška. Tehdy už začala podléhat občanské válce svého těla. Její imunita přešla do rychlé ofenzivy a viditelně poškozovala vlastní tkáň. I já mám svou artritidu, napadá mě. Artritidu myšlenek.

Dášina pravá ruka už tenkrát nedokázala překonat odpor řadicí páky. Řídím ráda, říkala. Čistí mi to hlavu. Vlastně jezdila hlavně k lékaři. Automatická převodovka to uměla vyřešit.

Smířila jsem se s tím, že mám doma velkého blázna, jenže ty pořád narůstáš, smála se, když jsem jí dával klíče od nového vozu. Jakoby říkala, neboj, jsem pořád veselá. . .

Auto vlastně nebylo nové. Byla to ojetina. Na nové bych neměl. Předtím v něm jezdil fotbalový trenér národního mužstva. Mělo najeto jen pár tisíc kilometrů. Byl to dobře zajetý sponzorský vůz. Šestiválec. Žral i travu u silnice. Vlastně má pořád stejný apetit.

Ne, Daško, tehdy jsem ještě nebyl blázen. To až teď říkám, že rez a smrt jsou stejně důslední, jenomže rez dodržuje pravidla.

Předjíždí mě policejní auto s modrými světly. Asi k nehodě. Možná budu muset popojíždět. Ale kam bych spěchal.

Proč jsme se vždy tvářili, Daško, jakoby nám nevadilo, že nemáme děti? Možná bych teď byl jiný. Možná jsme o tom nemluvili právě kvůli mně.

Co se ti v životě nejvíc povedlo, je Dagmara, dobírali si mě často kamarádi. Měli pravdu. Všichni ti přátelé odešli ještě před tebou, Daško. I s tou muzikou, co nás

posbírala už na vysoké škole. Klávesy, dvě kytary, basa, flétna, housle a naše hlasivky. Šest spojených duší, tři manželské dvojice. Zázrak, který uměl proměňovat všednost ve slavnost.

Mělas úžasné srdce. Jak mohlo dosloužit? Odešli jste všichni krátce po sobě. Jako byste si domluvili zradu. Vzali jste si i toho kluka co byl ve mně.

Kdosi řekl, že samota je krásná, ale musíš mít někoho, komu o ní vyprávíš. Hezké. Ale já vím, že skutečná samota nemůže být krásná. I kdyby se u ní tvořila fronta na žvanění a stála v ní sama Empatie.

Jednou někdo z kamarádů zvedl číši a řekl: „Na toho, mezi námi, kdo bude mít tu smůlu, že nás všechny přežije!“ Furiantský přípitek. Tehdy jsem se nelekl. Nevěděl jsem, že se pije na mne.

Předjíždí mě Volkswagen. Jeho kola zdvíhají do vzduchu hektolitry vodní tříště. Na dodávku jede dost rychle. Ani nevím, kdy jsem jel naposled nedovolenou rychlostí.

Tenkrát ano, vím, Daško. Neodolal jsem a pobídl ty stovky koní. Dvě stě dvacet nebyl problém. Tím byl náklad'ák. V nekonečnu před námi začal předjíždět. Tehdy byl ještě Bůh při nás a seslal nám svodidla. Tenkrát jsi mi poprvé a naposledy spílala. Křičela jsi to, co si tak často sám opakuji: „Jsi pitomec!“

Ano, jsem pitomec. Osamělý pitomec. Jsem pitomec, který se ztratil osudu. Jsem pitomec, který žárlí na Smrt. Jsem pitomec, který už umí jenom jedno – trápit se. Jsem pitomec, který možná přeci jen ví, jak být s tebou.

Tuhle silnici znám dokonale. Za chvíli přijde táhlá levotočivá zatáčka. Najednou mám zvláštní pocit. Moje mysl se zaostřuje. Podzimní pošmournost ztrácí nudné nepřátelství. Dívám se na zalesněné kopce. Na střechy pod nimi. Všechno vyzařuje náladu. Není to smutek ani nostalgie. Je to svoboda. Škvíra jasu v duši.

Jsem rozhodnut. Spouštím blinkr a vjíždím do levého pruhu. Auto s lehkostí nabírá rychlost. Optimální otáčky má až na sto šedesátce. Zapínám dálková světla. Cítím nepochopitelnou úlevu. Je slyšet jenom déšť a hlasité mlaskání pneumatik. Sto sedmdesát. Přepínám stěrače na rychlejší chod. Sto osmdesát. Cítím, jak auto na mokré vozovce nepatrně zaplavalo. Prostupuje mě příjemné napětí. Jako bych omládl. Bojím se jen jednoho, aby někdo nevybočil do mého pruhu. Sto devadesát a rychlost stále

stoupá. Upírám pohled nad mokrý asfalt. Daleko před sebou už rozeznávám beton nadjezdu uprostřed zatáčky.

Ve vzrušeném tichu kabiny náhle exploduje ohlušující zvuk. Přímo u mého ucha. Celým tělem mi projíždí elektřina úleku. Moje noha samovolně opouští pedál plynu.

Nový hřmot mi znovu trhá ušní bubínek. Vrhám pohled do zpětného zrcátka. Hledí na mne obrovské oči. Lord.

Ježiši, to byl jeho štěkot! „Lorde, tys mě vyděsil!“ vyhrknu zmateně a zkouším opatrně přibrzďovat.

„Promiň - úplně jsem - na tebe zapomněl,“ mluvím nesouvisle, protože auto už vjíždí do oblouku zatáčky. Najednou mám panický strach, že dostaneme smyk. Pes sedí zadkem na sedadle, přední tlapy opírá o podlahu a olizuje mi ucho. Zvládneme to. Musíme.

„Lorde, ty hajzle,“ říkám po chvíli a oči mám plné slz.

„Máš pravdu. Jsem pitomec. Mám přeci... Odpust.“

Je po všem. Zařazuji se opět do pravého pruhu za obytný karavan. Předjíždí nás červená audina. Jede minimálně stošedesátkou. Táhne za sebou mohutný vodní chvost. Řidiče nevidím. Ale žena to asi nebude.

„Někteří blbci si myslí, že jsou na silnici nesmrtelní,“ říkám s trochou ironie směrem k zadnímu sedadlu.

Lord mi znovu navlhčuje ušní boltec. Hledím do zpětného zrcátka a usmívám se: „Už abychom byli doma. Vid', kamaráde.“